

Jazyková bariéra

Část 2

Dnes vám nabízím příběhy, kdy jsem jazyky nepotřeboval, i když jsem byl v cizině. Zavzpomínám ještě na léto a výlet k Soše Svobody v Rakousku. O tomto výletu jsem již psal, ale stalo se tam ještě něco dalšího. Nejsem moc koupací typ a tak jsem většinu času, kdy se soused s kloučkem ráchali ve vodě, trávil pod přístřeškem s kamarádem pivem a přemýšlel a taky pozoroval cvrkot.

To to byla nejspíš němčina

Nacházím se pod stromy na pozemku u jakéhosi jezera, flákám se, tedy nic nedělám, upíjím pivo a občas zajdu o kus dál k popelníku na cigáro.

Mírně nalevo se na deku nastěhovala mladá paní s krunýřem na krku. Asi nějaký úraz. A s ní i udělaný tatík a

trochu otlý synek předškolního věku. Muž s chlapcem posléze odchází směrem k vodní ploše. Chvilí se nic neděje. Ale pak žena zapíná telefon a o chvíli později si očividně stěžuje. Zvyšuje hlas a pak zase mírní. Vysvětluje. Konec hovoru. Další telefonát. Stejný scénář. Jenže se blíží její chlapci. Urychleně ukončuje hovor a s úsměvem vítá kluky na stanovišti.

Chlápek se válí na dece a dostává nějakou masitou stravu. Žena se usmívá a kluk obdrží sadu asi slaných tyčinek, delších, než on sám. Nakonec kluky pohostí melounem a vše je v pořádku. Takže vlastně idylka.

Tři drbny v nevědomí

O kus dál, tam jsem nedoslechl, se usídlily tři dámy. Rozložily stanoviště a každá se vytasila košíkem, či taškou s pochutinami. Mračno děcek (odhaduji tak

pět okolo začátku školního věku) dostalo patřičnou výbavu. Neplavci nafukovací rukávky a kruhy, plavci pouze plavky. Ale všechna děcka dostala koláček od vůdkyně smečky. Byla to očividně dominantní žena, korpulentnější postavy. Dále pak blondýnka a submisivní štíhlá bruneta, kráska. Každá si svá dítka proškolila a vyslala po drobné svačině k vodním hrátkám. Smečka dětí se rozutekla. Dámy se jaly k družnému hovoru a požívání pokrmů z tašek a košíků. Podle gestikulace jsem pochopil, že ta submisivní se táže, šéfka radí a blondýnka komentuje. Vypadalo to docela groteskně. Ženy požívaly a popíjely obsah zavazadel a vypadalo to jako idylka. Hierarchie společenství byla jasně daná, nikoli však překážející přátelství dam.

Asi o hodinu později si černovláska uvědomila, že dlouho neviděla své potomky. Vstala, zakřičela asi dvě jména a očekávala odpověď. Nic. Okamžitě se zvedly i přísedící maminy a pokřikovaly podobně. Nastal zmatek. Ženy se rozeběhly každá jiným směrem. Jedna k tobogánům, další k vodní ploše, třetí na záchodky? Nevím.

Netrvalo to deset minut a všechny tři se sešly na dece.

Domina buzerovala své děti a blondýnka s černovláskou hladily a mazlily dítku. Všechna nalezena. Děti nakrmeny a pak už byl scénář jiný. Ta černovláška už koukala, kde jsou její potomci. Občas si odběhla s dětmi sjet tobogán a královnu deky začala ignorovat. Takže idylka.

Skládací kočár

Teď to píši jen pro uvolnění napětí. Slabší povahy by nemusely další čtení bez přestávky unést. Vypadalo to následovně: Vozík. Trochu se pokusím přiblížit. Vozík, čtyřkolák, co se v něm na vesnicích převáželo třeba seno, tedy žebříňák. Ale daleko vysochanější.

Přijel pár, muž a žena, s tímto vozítkem na čtyřech kolech. Z vozítka vyndali deku, rozložili. Vyndali přístřešek, postavili, vyndali něco, co jsem v tu chvíli nepochopil, a položili do přístřešku. Pak vyndali malé, vychechtané asi roční dítko, a pak také zásobu jídla a pití. Trakař, nebo jak to nazvat, spláclí v úzký předmět a opřeli o strom. Dítko asi mělo radost z drkotavé jízdy a tak se pořád smálo a chichotalo.

Pak si zašli na chvíli do bazénu. Rozložili trakař, nacpali tam zbytky a dítě, a spokojeně se přemístili, neznámo kam. Usmíval jsem se.

Odhaduji 10 na italsčinu

Blíží se čtyřčlenná rodina. Táta, maminka, asi tak tříletá

princezna a mlčící kočárek. Rozkládají na pozemku stanoviště. Maminka svlékne holčičku a pečlivě ji maže nějakým krémem. Pak dcerku oblékne do růžových plaveček. Taťka manželku líbá a odchází s potomkem do vln jezera.

Tady pozorování trvalo trochu déle, asi tak dvě hodiny. Ale nepředbíhejme. Maminka každochvilně sledovala srdeční tep kočárku, a buď něco psala, nebo hrála hru na telefonu. Po zhruba půl hodině začala být nervózní. Neustále se ohlížela. Nervozitu přerušil hluk v kočárku. Maminka vyjmula plačící dítko, pohoupala v náručí a nabídla prs. Mrňous se zklidnil a počal sáti maminkovskou dobrotu.

V tu chvíli zapomněla na taťku s dcerkou a hýčkala maličkaté tělíčko v plenkách. Jenže novorozenec s plným bříškem zase usnul. Žena už zase slídí, kde je zbytek její rodiny. Nikde. Zase tluče něco na telefonu a kontroluje obsah kočárku.

Konečně k mamince přibíhá rozdivočelá holčička, ale celé tělíčko se jí třese zimou. Okamžitě je zabalena do osušky. Pár sekund na to sebevědomě přichází i muž. Žena na něj spustí. A tady jsem odhadl tu italsčinu. On se pouští do ní. Prostě italská hádka. Dcerka brání maminku. Tiskne se k ní a nevraživě pokukuje po tatínkovi. Kočárek se rozezní. Žena křičí asi nejspíš: „Vzbudil jsi dítě!“ Muž zmlknul a bylo vidět, jak mu to šrotuje v makovici.

Hledal argumenty, anebo nějaké zoufalé řešení. Sedí na okraji deky jako oukropeček a žena se mazlí s dcerkou a v druhé ruce konejší miminko.

Zoufalý čin manžela nevyšel: Oblékl si župan s kapucí, která má ouška. Dělá cukrbliky, blbne. Nefunguje to. Dcerka brání maminku a miminko, tváří se bojeschopně. Táta zírá do země.

Uběhne pár minut a táta si lehá vedle maminky a hovoří. Hovoří omluvně, poklidně. Žena dělá ještě chvíli drahoty a pak svolí. Dcerka, asi už zkušená, tátu obejmě a táta vytáhne zmuchlaného krokodýla a nafukuje jej. Takže vlastně idylka.

Nečekaná muslimská pokora

Nemám nic proti muslimům. Naopak znám českou ženu, která se do muslima zamilovala, vzala si jej a mají, pokud se nic nezměnilo, dvě děti. Je šťastná. On tu podniká a ona je volná. Ano, při návštěvě u jeho rodičů existují pravidla, ale nic zlého.

Ve stínu pod stromem sedí chlapík v šortkách a krátkém tričku. Naproti němu sedí žena v černém od hlavy až po paty. Zatím také ve stínu. Jejich dvě dcerky v dlouhých legínách a tričkách s krátkým rukávem blbnou v bazénu se skluzavkami.

Čas ubíhá, stín se nemilosrdně vzdaluje a žena v černém se postupně dostává pod palbu slunečních paprsků. Občas přibíhají jejich rozjařené

holčičky, aby se napily anebo jen sdělit nějaký zážitek z bazénu. Nevím, nerozuměl jsem, ale dívky veselé a spokojené.

Když už stín popošel tak daleko, že se paní pražila, ale její manžel stále ve stínu, povstala a muži důrazně naznačila, že chce do stínu. Ukázala za sebe, kam se chce přestěhovat. Byla docela ostrá, ale stála tak tři metry od manžela, co se zrovna cpal nějakým pokrmem a očividně se mu nechtělo přemístit jinam. Nastala hádka. Žena si stála na svém a muž oponoval. Jenže si po chvíli všiml publika. My všichni spokojení ve stínu jsme přikyvovali, když argumentovala manželka a kroutili hlavou,

když argumentoval on. Pochopil, že právě hraje hlavní roli v divadelním představení a početné publikum čekalo, jak tragikomedie skončí. Navíc opodál postávaly jejich dcerky a zaraženě pozorovaly, co se bude dít.

Nejdříve rozmrzele pozoroval okolí a očividně mu přestalo chutnat. Pak si klekl a začal do tašek za tichého našťvaného mumlání uklízet potraviny a hračky dívek. Nakonec sbalil i deku a za stálého mrmlání vše odvedl o pár metrů dál dle přání ženy.

Publikum se dočkalo happyendu a začalo se věnovat přerušným činnostem. A mne

napadlo, že si do telefonu napíši poznámky k těmto příběhům, že by se to mohlo hodit a třeba i z toho napsat povídku. Potutelně jsem se u psaní usmíval. Rodinka ve stínu se stala spokojenou a holčičky znovu blbli v bazénu a radostně výskaly a smály se. Takže vlastně idylka.

Moji milí čtenáři, i když jsem na jazyky od přírody nevybaven vlohami, pod tím stromem ve stínu se ze mne na chvíli stal lingvista. Tak se mějte česky anebo slovensky a já zůstanu u toho počítačového Pascalu a Assembleru. To mi docela jde.

Váš HyPulík

